

optaget det allermeste af Lovforslagets Stof og endogsaa lidt mere, idet vi have optaget en ny § 1 ud over, hvad der indeholdtes i Folketingets Forslag. Denne § 1 er ikke ny, thi den er i alt væsentligt kun stemmende med den gældende Ret. Vi have ment, at den burde medtages, fordi det vistnok med ganske god Føje kan siges, at det er for det første Bestemmelser, der særlig vedkomme Testamentseksekutorer, og dernæst ogsaa Bestemmelser, som det er af Vigtighed for Folk, der skulle udføre dette Hverv, at komme til Kundskab om. Naar en Mand bliver udnævnt til Eksekutor, er det dog det allerførste Spørgsmaal, der fremstiller sig for ham, hvor han skal henvende sig for at faa den fornødne Autorisation, og det er det, Paragraffen gaar ud paa. Men ved at optage denne Paragraf, som altsaa i alt væsentligt svarer til Skiftelovens § 83, faar man tillige Lejlighed til at antyde dette, som jeg før omtalte, nemlig at der ogsaa findes Eksekutorer, som ikke ere indsatte i noget Testament. — Dernæst have vi i Paragraffen optaget nogle Bestemmelser, som vare optagne et andet Sted i Folketingets Forslag, men som vi mene bedre vilde kunne faa deres Plads her, nemlig Bestemmelser om, hvad der skal ske, naar en Eksekutor mister de de Egenskaber, som kræves for at kunne fungere som Eksekutor. I saa Fald skal naturligvis enten en anden beskikkes eller Boet gaa over til Skifteretten. Men det, som i saa Tilfælde formentlig burde siges, er det, at naar en Eksekutor kommer i det Tilfælde, kan Justitsministeriet tilbagekalde hans Beskikkelse, og hvis det saa ønskes af de i Boet interesserede, beskikkes en anden Eksekutor i Stedet; hvis derimod intet Ønske i den Retning haves, vil det i dette Tilfælde være det naturlige, at Boet gaar over til Skifterettens Behandling.

Den næste Paragraf, § 2, indeholder egentlig ikke andet, end hvad der er gældende Ret, og den er ogsaa i det væsentlige stemmende med Folketingsforslagets § 1. Kun have vi ment, at der var ingen Grund til at indsætte en Bestemmelse om, at vedkommende inden 3 Dage skulde have sin til Skifteretten indsendte Eksekutorbeskikkelse tilbage fra samme, thi saa vidt det er os bekendt, sker det i Praksis meget hurtigere, og ved at sætte en saadan Bestemmelse ind, mene vi, at det let vilde opnaas, at man saa benyttede sig af denne Frist af 3 Dage, hvoraf Følgen vilde blive, at der kom en langsommere Ekspedition end den, som nu er den almindelige. I

øvrigt er der ved § 2 kun at tilføje den temmelig selvfølgelig Ting, at ligesom den indeholder en Bestemmelse om, at Eksekutorer, naar de forevise deres Legitimation for Skifteretten, kunne stedes til at tage Boet under Behandling fra Begyndelsen af, og saaledes maa der ogsaa være en Bestemmelse om, at de kunne faa det ekstraderet, hvis Behandlingen ved Skifteretten maatte være skreden længere frem. Det er nemlig et Tilfælde, som indtræffer, at det Testament, hvori der er indsat Eksekutorer, f. Eks. senere findes ved det nøjere Eftersyn af Boets Papirer, som Skifterettens Revision af den medfører; saa vil Boet altsaa have været nogen Tid under Behandling, men saa maa det følge af Sagens Natur, at Eksekutorerne — eller Eksekutor, hvis der kun er een — kan forlange det ekstraderet til fortsat Behandling.

Hvad § 3 angaar, har dens første Del egentlig ikke nogen anden Mening end den, som ogsaa Folketingets tilsvarende Bestemmelse havde. Vi have kun ment det rigtigt at udtrykke det noget anderledes, idet nemlig det Udtryk, at Eksekutorerne skulle udføre hele Skifterettens „udøvende Myndighed“, let kunde misforstaas, og det vil være simplere og tydeligere at sige, at de skulle gøre alt det samme, som Skifteretten skal, kun at de ikke kunne afsige Kendelser. Det er det eneste, som de ikke kunne, men ellers kunne de udføre alle de Forretninger, Skifteretten udfører, ogsaa de iblandt dem — det gælder jo for Resten dem alle — der have juridisk Karakter i den Forstand, at hvis man vil klage over dem, maa man klage til Domstolene og ikke til en administrativ Myndighed. Andet Stykke i § 3 er heller ikke væsentlig forskellig fra Folketingets Forslag, saaledes som vi have opfattet det, vi have tænkt, at det i Grunden var det samme, som mentes. Dette, at opstaaede Tvistigheder skulde indsendes til Afgørelse ved Skifterettens Kendelse, kan nemlig kun gælde om Tvistigheder mellem Arvinger indbyrdes eller mellem Kreditorerne, for saa vidt saadanne fremkomme, og Arvingerne, men det vil ikke kunne gælde, i alt Fald ingeniunde i sin Almindelighed, om Tvistigheder mellem de i Boet interesserede og Eksekutorerne, idet i saadanne Tvistigheder, navnlig hvis de gaa ud paa, at Eksekutorerne skulle omgøre Repartitionen eller andre Dele af Boets Bshandling, maa Sagen mod Eksekutorerne i alt Fald i Følge den hidtil gældende Retspraksis anlægges i første Instans. Det er ogsaa den